

Anna, els teus ulls

Jordi Cervera Nogués

La Gent del Llamp
Poesia

ANNA, ELS TEUS ULLS

Poesia

ANNA, ELS TEUS ULLS

JORDI CERVERA NOGUÉS

■ ■ Cossetània

Aquest llibre de La Gent del Llamp
compta amb el suport de

Primera edició: març del 2026

© dels textos: Jordi Cervera Nogués

© de la imatge de la coberta: Sònia Rimbau

© d'aquesta edició:
Associació La Gent del Llamp i
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Col·lecció concebuda i dirigida pel col·lectiu artístic i literari
La Gent del Llamp

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-563-7

DL T 20-2026

A la Laura i a la Mireia, els meus ulls, la meua mirada.

*A l'Anna Mor Ayuso, per l'amistat, la calidesa, l'entusiasme,
la genialitat, la mirada, el somriure que, en certa manera,
omplen aquesta buidor devastadora, aquest esvoranc profund
que va crear la seva absència.*

*A la Núria Brull, que juntament amb l'Anna
va aconseguir que uns versos discrets es convertissin
en una simfonia meravellosa.*

*A l'Aina Hujic Mor, hereva epònima de la seva mirada,
del seu somriure, de la seva harmonia.*

*A La Gent del Llamp, per la confiança, la complicitat
i tants anys de literatures majestuoses.*

*A la Sònia Rimbau, per la màgia única de transformar
paraules en imatges.*

El frío quema y en tus ojos nace
su memoria. Recordar es obsceno,
peor: es triste. Olvidar es morir.

El olvido, VICENTE ALEIXANDRE

Ara saps que la mort no és morir-te
sinó que mori algú estimat.

Torna al teu clos, MIQUEL MARTÍ I POL

Quan l'hora del repòs hagi vingut per mi
vull tan sols el mantell d'un tros de cel marí;
vull el silenci dolç del vol de la gavina
dibuixant el contorn d'una cala ben fina.
L'olivera d'argent, un xiprer més ardit
i la rosa florint al bell punt de la nit.
La bandera d'oblit d'una vela ben blanca
fent més neta i ardent la blancor de la tanca.
I saber-me que soc en el redós suau
un bri d'herba només de la divina pau.

Testament, ROSA LEVERONI

Toca
la melodia del no ésser.
Nou cims s'esfondren,
vuit oceans s'assequen.

ZOSAN JUNKU

... inútiles
los buenos propósitos
la nostalgia
los remordimientos
el recuerdo.

Coplas a la muerte de mi tía Daniela,
MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN

Conservar alguna cosa que m'ajudés a recordar-te
seria admetre que et puc oblidar.

WILLIAM SHAKESPEARE

01. Es fa complicat imaginar-te com una absència

Es fa complicat imaginar-te com una absència,
tenir com a certa un adeu que no va existir,
un avui sense el teu demà, un demà sense el nostre avui,
un present continu bastit de pinzellades denses i d'oblits tènues.

Records que s'acumulen sense ordre, sense constància,
que pesen com una llosa insospitada i feixuga,
que es transformen en angoixes liquades,
relliscoses i farcides de distància aspra,
d'una separació que no mesuren els comptaquilòmetres,
la matemàtica precisa o les previsions aproximades,
que madura cada dia, feta silenci indiscret,
sense harmonies, ni greus afalagadors,
només aguts estridents i notes esquerdades en contrapunt.

02. Fa mal saber que no hi ets

Fa mal saber que no hi ets,
fereix el llamp violent d'aquest dolor,
subtil però tenaç, dúctil però present,
discret però punyent, bromós però precís.
Si hi pensem amb prou lucidesa,
recordar potser també és, sense barreres,
una manera devastada, desesperada, d'estimar,
fer, sense voler-ho, que tot s'adapti a les negrors
com un joc discret de plastilina de colors,
que a mesura que la vas barrejant
s'enfosqueix de manera irremeiable
i acaba sent amorfa, grisa, deslluïda, abstracta,
ocupant els buits sense cap harmonia aparent.

Sí, recordar seria estimar sense contrapès,
i sobreviure una forma àrida d'esperança,
un afany silenciosament apàtic de persistir,
de continuar forçant, cada dia amb més esforç
la vella memòria fràgil i trencadissa
per transformar-la en homenatges petits, instantanis,
en flaixos modestos, fugaços, quotidians,
sense èpiques ni fanfarries ni banderoles,
que ajudin a esberlar l'hermetisme opac
de la mort absurda, del buit profund i,
sobretot,

d'aquesta sensació devastada
de saber-te sempre lluny,
de saber-te eternament absent,

de no saber-te.